

Вперше на війні я відчула силу мистецтва, коли почула музику. Поступово всі ми звикли до бомб і життя в окупації. Тому кожного дня ми собі дозволяли щось зі старого життя: чашку запашної кави, пофарбувати нігті, привести до ладу дім.

Die Kraft der Kunst spürte ich das erste Mal in diesem Krieg als ich Musik hörte. Allmählich hatten wir uns alle an Bomben und das Leben unter der Besatzung gewöhnt. Deshalb gönnten wir uns jeden Tag etwas aus unserem früheren Leben: eine Tasse duftenden Kaffee, lackierte Nägel, das Haus aufräumen.

Eines Tages erinnere ich mich daran, dass es in dieser Welt – in dieser freien Welt – immer noch Musik gibt. Ich hatte ihre Existenz ganz vergessen, und als ich mich daran erinnerte, dachte ich, dass Musikhören eine Art Verbrechen sei. Und das gefiel mir. Ich werde Musik hören, dem Krieg zum Trotz. Ich hatte ein aufgeladenes Telefon und ein einziges Lied, irgendeine arabische Melodie. Mit den ersten Akkorden füllte sich mein Herz mit Hoffnung und Freude. Bomben flogen über meinem Kopf, aber man konnte sie fast nicht mehr hören, die Melodie trug mich in die endlose Wüste. Ich war schon nicht mehr unter Besatzung, ich war schon frei.

Zhenja Laptij,
Fotografin,
Charkiw, Ukraine

Одного дня я згадала, що в світі ще є музика, в тому вільному світі. А я й забула про її існування, а коли згадала, крадькома подумала, що слухати музику, це якийсь злочин. І це мені сподобалось. Буду слухати музику війні наперекір. В мене був якраз заряджений телефон і одна єдина пісня, якась арабська мелодія. З перших акордів пісні моє серце наповнилось надією, радістю. Бомби літали над головою, але їх майже не було чути, мелодія несла мене до безкінечної пустелі. Я вже не була в окупації, я вже була вільна.